

הַיְפֵה פִּיָּה הַנְּמָה

לאה גולדברג

א. ארון הַזְכוּכִית.

כס שנה היה במפות.
תרדמה, תרדמה לדורות.
על ארון הַזְכוּכִית הפתוח
מבצדים אָללים ואורות.

ארון הַזְכוּכִית פתוח
וחולמים על פגיו דורות,
רק קרני העשה ונתוח
מנשקים שקמים קרות.

ומעבר מזה, ומנגד
שירה של לילות וימים,
לוחמים ובוגדי הפגה,
בפדון, בפיוס, בדמים.

יבגדו־נשקחות מאגת
אגדת הנרדמים,
לא יגעו בה בוגדי הפגה,
לא יוכלו לה הלוחמים.

השלנה הקרה הנצחית,
הדממה הנמה הנצחית —
בין קמילה ובין תפרות
מתנגד ארון הַזְכוּכִית.

אך בחוף הגיה רודמת
בצל פגי האגם השלו
לאשה לאשה מדממת
אשית סמירה של הלב.

היבוא, היגיע העלף
מדרכי המלת הקמים
היבוא, היאמר: הרי לך
אחקה ושלומים.

והנה כדרך המלך
פעמיו, פעמיו הומים,
בא אליה בן-המלך
ברוך מקיץ נרדמים.

ב. נאים הקהן.

עורי בלה, עורי בלה,
החיים דמסו על קברך.
עורי בלה, עורי בלה
לקלל גם לקברך.

לסניף אדמו סמנע אהבה,
בנחוש ענוגים ובושה,
עורי, הקיצי, בלה נאנה,
והיית לי לאשה.

בדמעה מתעוררת עיניך ימות —
פמה דורות לא בקית,
איך תציגי רגלים קטנות, יחסות,
לעבור על שברי הַזְכוּכִית?

כי נשבר הארון ונשבר העולם
וקפמי שלומך שבורים,
וערה וסנחת תבואי היום
לקבל את היסורים.

כי כרת הכורת בגני אנדות
והקץ לתנומת מתקה,
מצתה לך נכוננו ימי תרדות
ולילות נפתלים בתשוקה.

ואולי מתנוונך מפילי, בלח:
מי ישיב חלומי התמים:
ואולי תהפכי הנרקה לקללה:
ארוך מקיץ נרדמים!

כי מלאה הכוס —
ברכי נפשי ו

יברך המאיר,
יברך הגואל,
כי היום לי האיר,
כי תקשיך הליל.

יברך אהובי
כי זכו שפתי
לבקש בשובי
את פליחת מתי.

ברכי נפשי —
כי היית לאחות
לעולם הערים
בצינים פקוחות.

כי מלכי בין חוחים, כי תבני מספצעים,
כי סדרך איננה סלולה,
כי לאלה, לאלה קראנו חיים,
עורי, עורי בלה!

ג. ברפת סגלה
לבני לא יחזור
לתנומת דורות,
כי מתק האור,
כי טוב לראות.

יברך אהובי
פותר חלומי,
כי העיר באבי,
כי שפך דמי.

על יגון ומשוש,
על מרורי גם דבשי,